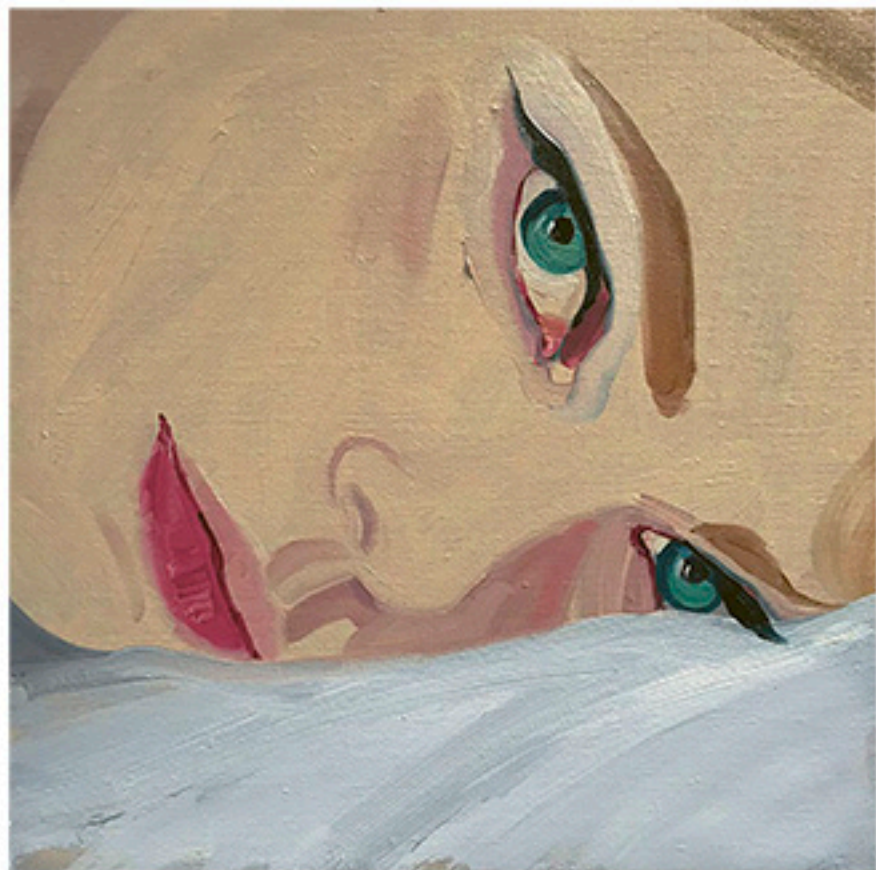

THE SUNDAY TIMES bestseleris

KLEOPATRA
ir
FRANKENŠTEINAS
COCO MELLORS

ROMANAS

baltos lankos

Coco Mellors

Kleopatra ir Frankenšteinas

romanas

Iš anglų kalbos vertė Marija Bogušytė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Gruodis

Jam įlipus į liftą, ji jau buvo viduje. Linktelėjo jai ir apsisukęs trinkelėdamas nuleido geležinius vartus. Jie buvo rekonstruotame gamyklos pastate Tribekoje, viename tų, kuriuose, kad ir keista, vis dar naudojami krovininiai liftai. Kai įrenginys sunkiai dūšaudamas pajudėjo, ten buvo tik jiedu, stovėjo vienas šalia kito pasisukę į priekį. Abu stebėjo, kaip už kryžminių metalinių vartų strypų slenka cementinės sienos vaizdas.

– Ko jūs imsit? – kreipėsi jis į orą priešais save, į ją nė nežvilgtelėjęs.

– Atleiskit?

– Mane siunčia ledukų, – paaiškino jis. – O ko jums reikia?

– Ai, nieko. Aš jau namo.

– Pusę vienuoliktos Naujųjų išvakarėse? Gyvenime nesu girdėjęs nieko liūdnesnio arba nieko išmintingesnio.

– Pasigailėkim manęs ir sakykim, kad tai išmintinga, – tarė ji.

Jis nuoširdžiai nusikvatojo, nors ji nesijautė ypač šmaikščiai pasisakiusi.

– Britė? – paklausė jis.

– Iš Londono.

– Jūsų balsas skamba taip, lyg kąstum žalią australišką obuolį.

Dabar jau nusijuokė ji, tik ne taip laisvai.

– Ir koks gi tai jausmas?

– Vienu žodžiu? Trašku.

– Priešingai nei kandant amerikietišką raudoną arba žie-minį?

– Išmanot apie obuolius. – Jis pagarbiai jai linktelėjo. – Bet būtų kvaila sakyti, kad jūsų balsas skamba taip, lyg kąstum žieminių obuolį. Čia jau centrinių valstijų akcentas.

Jiems nusileidus į pirmą aukštą, liftas švelniai bumbtelėjo. Jis atidarė duris ir praleido ją pirmą.

– Keistas jūs vyras, – tarė ji sau per petį.

– Be jokios abejonės. – Jis pabėgėjo priekin atidaryti paradinių pastato durų. – Ar palydėsit šį keistą vyrą į parduotuvę? Aš tik noriu išgirsti jus sakant dar keletą žodžių.

– Kokių?

– Pavyzdžiui, aluminis.

– Turit omeny, aluminis?

– Taip! – Jis iš malonumo net apglėbė ausis delnais. – Tas „I“ švelnumas. A-liu-mi-nis. Mane tai pakeri.

Ji bandė nutaisyti skeptišką veido išraišką, bet iš tiesų jai buvo juokinga ir jis tai matė.

– Jus lengva pakerėti, – tarė ji.

Jos didelei nuostabai, jis stabtelėjo ir nuoširdžiai susimąstė.

– Ne, – galiausiai tarė. – Nelengva.

Jiedu išėjo į gatvę. Kitoje pusėje priešais juos buvo parduotuvė, prekiaujanti neoninėmis iškabomis, todėl šaligatvis mirgėjo nuo geltonų, rožinių ir mėlynų šviesų. „Miller Light“, „Striptizo klubas“, „Atsiskleisk naujomis spalvomis“.

– Kur ta parduotuvė? – paklausė ji. – Nusipirkčiau cigarečių.

– Už poros kvartalų į tą pusę. – Jis parodė į rytus. – Kiek jums metų?

– Dvidešimt ketveri. Ne per jauna rūkyti, jei ketinot sakyti, kad to nedaryčiau.

– Esate tobulo amžiaus rūkyti, – tarė jis. – Toks amžius skirtas mąstyti ir mėgautis. Ar nėra tokio Larkino eilėraščio?

– Oi, necituokit poezijos, nes lengvai pakerėsit *mane*.

– „Dainuoju elektrinį kūną! – sušuko jis. – Mane apglėbia armijos tų, kuriuos myliu, ir aš juos apglėbiu.“

– Tra lia lia. Aš jūsų nesiklausau!

Ji užspaudė ausis delnais ir pabėgė gatvę į priekį. Pro šalį prašvilpė automobilis su džiugiai aidinčia popdaina. Jis pasivijo ją prie šviesoforo ir ji nedrąsiai atsidengė ausis. Ji mūvėjo rožines ožiuko odos pirštines. Jos skruostai irgi buvo rausvi.

– Nesijaudinkit, aš tik tiek ir prisimenu, – tarė jis. – Jūs saugi.

– Stebiuosi, kad iš viso prisimenat.

– Aš vyresnis už jus. Mūsų karta mokykloje turėjo mokytis tokius dalykus atmintinai.

– Kiek jums?

– Daugiau negu jums. Kuo jūs vardu?

– Kleo, – tarė Kleo.

Jis linktelėjo.

– Labai tinka.

– Kodėl?

– Kleopatra, tikra vyrų kerėtoja.

– Bet aš tik Kleo. Kuo jūs vardu?

* Walt Whitman, *Žolės lapai. Poezijos rinktinė*, vertė M. Burokas, K. Pocius, Vilnius, 2019, p. 115 (čia ir toliau – vert. past.).

- Frenkas, – prisistatė Frenkas.
- O koks visas vardas?
- Toks ir yra. Koks dar galėtų būti visas vardas?
- Nežinau. – Kleo nusišypsojo. – Frankfurteris, Frankincensas, Frankenšteinas...
- Frankenšteinas skamba neblogai. Pabaisų kūrėjas.
- Jūs kuriat pabaisas?
- Panašiai, – atsakė Frenkas. – Reklamas.
- Buvau įsitikinusi, kad jūs rašytojas, – tarė ji.
- Kodėl?
- Toks gaivus, – tarė Kleo, pakeldama antakį.
- Įkūriau agentūrą, – tarė Frenkas. – Mes tie, kuriems nepasisekė tapti rašytojais.

Jiedu ėjo, kol ant gatvės kampo rado visą parą dirbančią parduotuvėlę su ryškia iškaba, apstatytą kibirais su gracingais gvazdikais ir rožėmis masyviais žiedais. Frenkas įleido ją patraukdamas duris ir virš šių suskambėjo varpelis. Ryškioje fluorescencinėje šviesoje jiedu pirmą kartą atidžiau vienas į kitą pažiūrėjo.

Frenkas buvo bebaigiantis ketvirtą, o gal pradėjęs penktą dešimtį. Geros akys – tokia buvo pirma jos mintis. Kai jų akys susitiko, jis instinktyviai susiraukė. Ilgos vešlios blakstienos braukėsi į akinių lęšius, suteikdamos kampuotam jo veidui stebėtino švelnumo. Tamsūs banguoti plaukai, vešlūs, kaip avies vilna, tik viršuje šiek tiek praretėję. Pajutęs jos žvilgsnį jis droviai persibraukė ranka plaukus. Jo plaštakos ir veido oda buvo strazdanota, bet įdegusi, net ir žiemą. Puikiai derėjo prie jo gelsvai rudo kašmyrinio šaliko, kyšančio iš po gerai pasiūto palto. Jis buvo lieknas ir guvus, lyg buvęs šokėjas, proporcingo ir grakštaus sudėjimo. Kleo pritariamai nusišypsojo.